



Salvátor

51

září 2019

INFORMAČNÍ OBČASNÍK CHRUDIMSKÉ FARNOSTI

Nový školní rok

Dnes je poslední den prázdnin, už zítra začne nový školní rok. I když většinou už nejsme školou povinni, tento přechod evidujeme. Končící čas léta a prázdnin měl svůj charakteristický obsah: cesty na dovolenou, výlety, poutě, charismatická konference, festivaly, návštěvy rodiny a přátel, pobyt na chatě, někdo se těšil s vnoučaty, ale prázdniny přinesly také naši Salvátorskou pout', někdo prožil i něco těžkého. Můžeme se dnes, pokud najdeme chvilku ticha, trochu

ji ne. Je pěkné, když takovou reflexi můžeme udělat v rodině nebo s přáteli. Je skvělé, když takové ohlédnutí uděláme v modlitbě. Jistě máme Pánu Bohu za co děkovat. Věřím, že On je rád, když je naše modlitba konkrétní. On sice



nepotřebuje naše slova a myšlenky, ale my potřebujeme před Jeho tváří vidět náš život, lidi a události v něm. Jistě v takové modlitbě zazní i prosba za odpuštění, protože jsme i v tom pěkném čase zůstali jen slabými lidmi a víckrát se to projevilo. Před každým z nás, nejen před žáky a studenty, se otvírá „školní rok“. Vždyť se musíme stále učit věřit, doufat a milovat. Naším věrným učitelem je Duch Svatý. Jeho pomoc nepotřebují jen studenti, Jeho pomoc máme zapotřebí všichni,

a tak vstupme do nadcházejícího času s prosbou: „Veni, Sancte Spiritus!“



ohlédnout zpět. Můžeme si připomenout, co všechno jsme prožili, třeba jaká setkání nás oslovila, kam bychom se chtěli podívat znovu a kam už radě-

Váš otec Jiří

Sejdeme se na faře, aneb Farní den 2019...



Všechny týmy si vedly velmi dobře, takže o závěrečnou výhru jsme se rozdělili všichni.

Jakmile jsme dohráli stolní fotbal, začalo jít do tuhého. Nastupovali hráči do opravdového fotbalového zápasu. Neváhali jsme a šli se podívat do klášterních zahrad, ve kterých se každoročně pořádá tento „farní match“. Nejprve jsme zaujali místa na tribuně, ale když jsme sledovali nadšení hráčů, neodolali jsme a šli hrát také. Chvilé-

Stejně tak jako minulý rok se i letos uskutečnil Farní den. Průběh takového dne se pokaždé trochu liší, a tak bychom vám rádi přiblížili, jak jsme tento čas prožívali jakožto mládež našeho společenství.

Jakmile jsme dorazili na faru, čekal nás výborný oběd – řízky s chlebem a okurkami. Opravdu skvěle jsme si pochutnali! Budete jistě souhlasit, že po jídle je potřeba i nějaký pohyb, a tak jsme neváhali a šli se do toho opřít. Nemusíte se bát, že bychom se nějak přemáhali.... Pustili jsme se do turnaje ve stolním fotbale, který farnost získala za našetřené peníze. Stejnou cestou doputovala do farní místnosti i krásná kytara. A protože je dobré, když nás v našich činnostech provází Pán Bůh, obě dvě nové věci otec Jiří posvětil dříve, než jsme je začali používat.

Celý turnaj spočíval v tom, že byly utvořeny dvojice, které proti sobě hrály, a každá se snažila o to, aby dostala co nejvíce míčků do branky soupeřů.

mi to byl opravdu boj. Publikum fandilo, jak mohlo, a všichni, kteří byli v poli, běhali a stříleli na bránu, jak bylo v jejich silách. Hráli jsme, dokud jsme mohli. Postupem přibývajících hodin začalo hráčů ubývat. I my jsme byli čím dál více unavení, přibývalo pádů a malých odřenin, při kterých jsme se našťestí jen nasmáli. Ve chvíli, kdy jsme viděli, že už to tak dál nepůjde, jsme si vzali věci a šli zpět na faru.

Tady celá akce už končila, sklízely se věci, a tak jsme nabídli pomocnou ruku. Teprve když bylo vše na místě a fara byla kompletně uklizená, jsme se mohli vydat na klidnou cestu domů...

Myslím, že letošní Farní den můžeme opět hodnotit jako velmi vydařený. Chtěli bychom poděkovat všem, kdo se jakýmkoliv způsobem podíleli na náročných přípravách, protože toho nebylo málo. Děkujeme a těšíme se na každé další shledání, když ne dřív, tak na Farním dni 2020...

Dan a Miša Měkotovi

První svaté přijímání a biřmování

V novém školním roce začne v naší farnosti příprava na první svaté přijímání a na svátost biřmování.

Příprava na první svaté přijímání je určena pro děti 2. - 3. tříd. Bude probíhat v rámci výuky v hodinách náboženství a od ledna na ni naváže intenzivní příprava dětí a rodičů, kterou povede P. Jiří.

Svátost biřmování mohou přijmout mladí od 14 let po přípravě, která bude probíhat od září do konce roku 2019 v nedělním podvečeru (kvůli tanečním kurzům, které probíhají v pátek a kte-

rých se velká část mladých bude účastnit) a v roce 2020 bude pokračovat v pátek večer po mši svaté. Svátost biřmování bude udělena v červnu roku 2020.

Příprava je otevřená nejen pro mládež, ale také pro všechny, kteří dosud tuto svátost nepřijali.

Krátká informační schůzka pro přihlášené na biřmování bude v neděli 15. 9. po mši svaté na faře.

Zájemce o tyto svátosti prosíme o přihlášení na archu v kostele.

pp

Pouť Charity

POUŤ LIDÍ DOBRÉ VŮLE
ZA NEMOCNÉ A TRPÍCÍ

Sobota 28. září v 15:00 hodin

V rámci Dne Charity pořádá Farní charita Chrudim a Oblastní charita Pardubice pouť, která bude završena mší svatou od 15:00 hodin v kostele P. Marie Pomocnice na Chlumku v Luži. Následuje doprovodný program vhodný i pro děti. Na místo můžete putovat pěšky, na kole nebo autobusem.

Všichni jste srdečně zváni.



Informace:

- na plakátku v kostelích
- www.chrudim.charita.cz,
www.pardubice.charita.cz,
www.chlumeck.net
- Blanka Kelková – Farní charita Chrudim, tel.: 736 779 722

Rozhovor s Kateřinou a Ondřejem Holých



Zatím náš nejdynamičtější rozhovor se odehrál v pátek odpoledne 16. srpna v nádherném parku u Hamzovy odborné léčebny na Košumberku. S úctou a obdivem jsme sledovaly dva mladé rodiče – Katku a Ondřeje Holých, jak neúnavně dobíhají, zvedají nebo houpají své dva malé synky – Kubička a Jáchyma.

Z jakého rodinného prostředí pocházíte?

O: Narodil jsem se v Chrudimi, maminka učí na gymnáziu a tatínek je strojevodoucí. Mám staršího bratra Milana, který žije s rodinou v Praze.

K: Já pocházím také z Chrudimi z rodiny Jirešových. Mám starší sestry Martinu a Petru, které žijí s rodinami v Pardubicích, a mladšího bratra Vendu, který se příští rok bude ženit.

Co jste vystudovali a jaká máte povolání?

O: Po gymnáziu jsem odešel studovat do Brna na Fakultu informačních technologií při VUT. Brno jsem zvolil kvůli Kátě, která tam už končila první ročník akademie. Naše fakulta se nachází v prostorách bývalého kartuziánského kláštera v Králově Poli, který i přes kompletní rekonstrukci působí svou jedinečnou atmosférou. Bydlel jsem

na kolejích a po svatbě s Kátou v srpnu v roce 2013 jsme se přestěhovali na privat. Už na VUT jsem začal pracovat a dělal diplomové práce pro americkou firmu Red Hat, která vyvíjí podniková řešení postavená na operačním systému Linux. U této firmy pracuji z domova dodnes.

K: Od dětství mě bavil klavír, a tak jsem šla po ZŠ na konzervatoř do Pardubic. Profesorka Turková, která mě připravovala na zkoušky, si všimla, že jsem z věřící rodiny a baví mě Bach, a navrhla mi, jestli nechci zkusit varhany. Klavír jsem se dál učila obligátně a v pátém ročníku jsem si ho přibrála jako druhý hlavní obor. Poslední dva roky jsem studium klavíru dodělávala souběžně s bakalářským studiem varhan na JAMU. Magisterské studium varhan (s titulem MgA.) jsem dokončila už při zaměstnání na ZUŠ v Chrasti. Rok poté se nám narodil Kubiček. Teď pokračuji na mateřské dovolené s Jáchymem a doufám, že brzy budu moci opět „varhaničit“ a vést scholičku. Je to velmi osvěžující.

Jak jste se dostali k víře?

K: Celkem jednoduše, jsem z věřící rodiny, chodili jsme do kostela a já ráda jezdila na tábory a vikendovky, které organizovali Fidlerovi, Vitáčkovi a Pavlíkovi. Bylo to super, ale v pubertě jsem měla určitý útlum. Zpět mě přitáhly varhany: Tomáš Židek mě zasvětil do hudebního života farnosti velmi rychle. Po pár sezeních odjel na dovolenou a já musela kompletně převzít doprovod obřadů. Tehdy jsem z toho měla špatné sny.... Biřmovaná jsem v Pardubicích.

Rozhovor s Kateřinou a Ondřejem Holých

O: V mé rodině víru nikdo nepraktikuje a já jsem se k ní dostal přes hudbu. Ze sboru na ZUŠ mě Tomáš Židek pozval do Salvátoru, kde jsme se poznali s Katkou. Se Salvátorem jsme v průběhu roku doprovázeli zpěvem mše, což na mě začalo působit. S Katkou jsme často vedli rozhovory, viděl jsem, jak je pro ni víra důležitá. Na otázku, jestli Bůh je, se nespokojila s odpovědí „nevím“. V Brně jsem navštěvoval kurzy Alfa. Chodívali jsem také do studentského „spolča“ k minoritům, u kterých jsem byl po roční přípravě na Bílou sobotu v roce 2012 pokřtěn.

A jedna podotázka jen pro Katku: Jak je těžké pro varhaníka doprovázet obřad?

K: Člověk vnímá liturgii z jiné perspektivy než z kostelní lavice. Musí se dobře připravit. Často mám vizi přede mší, která se ale může změnit podle aktuální situace. V kostele NPM máme na kůru kameru a černobílou obrazovku, kde vidím zmenšený výřez okolí obětního stolu. Někdy je náročné doprovázet zejména velké svátky s průvody, svatby, protože člověk tak dobře nevidí, a navíc je zaměstnán hraním... Potom potřebuji někoho, kdo sleduje z kůry dění v kostele a vede mě. U sv. Kateřiny vidím na kněze otvory v notovém pultu, tam jsem v bližším kontaktu, kostel se tu dá i snáz „uzpívat“.

Jak se vám daří skloubit zaměstnání, péči o děti a dění kolem kostela?

O: Je to náročné. V červnu se nám narodil druhý syn Jáchym a Kuba má ve školce prázdniny, takže se mi práce z domu moc nedaří. Katka se teď věnuje miminku a já Kubíkovi, který vyžaduje

je hodně péče, protože se nám narodil s genetickou vadou. Nyní jsem s ním na pravidelném rehabilitačním pobytu na Košumberku. Jsme velmi vděční oběma babičkám a dědečkům, kteří nám pomáhají ze všech sil. Díky nim můžeme také rekonstruovat naše budoucí bydlení.

K: Do Salvátoru teď chodit nemůžeme, ale velmi rádi jsme součástí manželského „spolča“. Je nás teď pět manželských párů, setkáváme se v rodinách a občas děláme výlety. V kostele se cítíme dobře, jsme jako ve velké rodině a moc děkujeme Vám všem, kdo se za nás modlíte. Tuto podporu vnímáme velmi intenzivně.

Jaké máte koníčky a co vás dva spojuje, o čem sníte do budoucnosti?

O: Spojuje nás radost z obou dětí, které chceme dobře připravit do života. Plány máme teď jen krátkodobé – dokončit náš dům. A pokud jde o to snění, rád bych se jednou věnoval i s kluky konstruování robotů či jiných elektronických hraček.

K: Oba nás spojuje láska k hudbě, kterou rádi posloucháme i provozujeme. Ondra mě vždy podporoval v hraní na varhany. Rádi spolu trávíme čas rozhovory o všem možném, chodíme na procházky.

Moc celé Vaší rodince děkujeme nejen za milé přijetí a hezké povídání, ale i za vše, čím obohacujete náš farní život. Vydržely jsme tu hodinu a půl, ale Vás dva čeká ještě celý podvečer a mnoho dalších podobných dní, kdy s radostí, láskou a obdivuhodnou trpělivostí povedete své děti k dospělosti. Bůh Vám žehnej.

INNRADWEG 2019

Znovu v Innsbrucku – Mezi řekou a polem – Tam za kopcem je tábořiště – Na mši – Jezero Achensee – Na vysoké hoře – Fotbalový „mač“ – Naši věřovosti – Dvaadvacátá odbila – Spoutaná řeka – Když „regulovčik“ nezastaví – Šlapky a sedlovky – O jednom vynálezu – Po mostě v Rezně – Co konstatoval statistický úřad – Když se utužovaly vztahy.



Stejně je to zvláštní. Člověk šlapo do pedálů skoro na nejtěžší převod, myslí si, že má zrovna fakt tempo, a vedle v řece plave kus dřeva, jen tak se houpá na vlnách, a kolo ne a ne mu ujet. To poleno je neodbytné jako stín nebo jako melodie nějaké profláklé odrhovačky. Řeka je tu prudká a hladina po nedávném lijáku jen zvolna opadáva. Břehy jsou potřísněny dosud vlhkými nánosy bláta, ze kterých vyčnívají kusy větví.

Středa 3. 7. Včera večer jsme vyrazili na další putování. Sem, znova do údolí jedné z alpských řek. Ta letošní se jmenuje Inn. Podél jejího horního úseku jsme po cyklostezce už jednou projeli. A stejně jako před dvěma lety ocitáme se i nyní v Innsbrucku. Právě jsme ztišeni ve velké katedrále svatého Jakuba, hledíme na obraz Pasovské Panny Marie a rozjímáme o pozem-

ských i nadpozemských věcech. Třeba o tom, jak to přišlo, že kopie obrazu, který právě máme před očima, je dominantou hlavního oltáře v Luži. Bože, svěřujeme se pod Tvou ochranu a dej, ať se nám na cestách nestane nic špatného.

Usedáme na kola a po pár minutách vytváříme obrazec pestrobarevného hada, který se vine po ohybech asfaltové cesty. Vlevo řeka, vpravo pole a na něm zelí, kapusta a salát. Z celého pole se line svébytný odér močůvky, který je pro tuto tyrolskou krajinu příznačný. Podobně jako vloni šlapeme po směru říčního proudu, takže je čas na hovory, na pohledy do dále nebo na pohledy úplně jinam, na zadní pláště kol spolujezdců, kteří frčí před námi. Následuje namáhavé stoupání na kopec, za kterým je tábořiště. Těšíme se tam. Strávíme v něm totiž hned tři noci, což bude za celou dobu putování vůbec poprvé. Tábořiště se nachází v obci Kramsach a dnes jsme ujeli okolo sedmdesáti kilometrů.

Probíhá mše. Kněz Petr Soukal, který nás letos duchovně doprovází a zastupuje otce Jiřího, káže o svatém Tomáši. Pozor na nálepkování a škatulkování. Pro leckoho z nás je totiž objevené, že to byl podle Janova evangelia právě tento apoštol, který slovy: „Pojďme i my, ať zemřeme s ním!“ vyzval ostatní učedníky k doprovázení Ježíše na jeho cestě do nepřátelské Betánie za těžce nemocným Lazarem.

Čtvrtek 4. 7. Je krátce po deváté hodině a my vyrážíme k horskému jezeru Achensee. Nachází se ve výšce necelých tisíc metrů nad mořem, je deset kilometrů dlouhé a v některých mís-

reportáž ze sedmého farního cykloputování

tech až přes sto metrů hluboké. K jezeru stoupáme serpentínami ze šotoliny. Pestrobarevný had se roztrhal na větší počet článků, které se od sebe každým následujícím kilometrem vzdalují. Někteří z nás jedou, jiní svá kola pomalu, ale vcelku spokojeně tlačí. S druhem vozovky se nejlépe pasují horská kola, hůře jsou na tom kola trekingová a „silničky“ to raději rovnou valí někudy oklikou po asfaltu. Konečně jezero – horská prémie pro všechny! Je teplo a my po jeho jemně písčitém dně vbíháme do přívětivé vodní masy, jejíž teplota dosahuje skoro dvaceti stupňů.

Po poledním pikniku se dělíme na tři skupiny. Dvě pokračují dále, aby objely horu Hochis, třetí skupina se vrací stejnou cestou, po které sem dorazila. Kolem hory to není žádné „dovolenkování“. Prudké několikakilometrové sjezdy střídají stejně dlouhá stoupaní, někdy mírná, jindy prudká, rovinné úseky abys pohledal. Celkové převýšení je čtrnáct set metrů. Zkrátka Alpy. V kempu u stanů mají naše tachometry natočeno od 50 do 80 kilometrů, podle toho, kdo kudy jel. Míříme znovu osvěžit těla do jezera. To je tentokrát vzdálené jen pár stovek metrů od stanů. Těla splývají mělce pod hladinou, na zkropené oblčeje dopadají podčešní sluneční paprsky a jezerní voda působí na unavené

svaly jako balzám. Následuje mše, večere připravená na plynových bombách a zpívání při kytáře ve společenské místnosti. Ze mše si odnášíme slova kněze o tom, že kdo žije v blízkosti Boha, toho On neopouští. Jako to zažíval svatý Prokop, kněz a poustevník, jehož svátek dnes slavíme.

Pátek 5. 7. Ráno stále ještě nebalíme stany. Podle upraveného plánu Petra a Vládi nás autobus veze k dolní stanici lanovky jedné alpské hory. Jedné ze stovek hor. Má trochu krkolomný název Wiedersbergerhorn a slyšíme o ní poprvé. Její kóta je 2127 m. Od horní stanice lanovky vede na vrchol klikatá kamenitá cesta s převýšením okolo čtyř set metrů. Zvládáme to. Postupně všichni dosahujeme jejího vrcholu. Pokaždé je to silný okamžik, když se ruka rozpumpovaného těla dotkne vrcholového kříže, krátce splyne na pozdrav s rukou

souputnice nebo souputníka a smysly začnou vstřebávat volný prostor všude kolem.

V otáčivém pohybu těla se postupně odhaluje kruhové panoráma blízkých i vzdálených hor a oči pak jak na filmovém plátně sledují ostře řezané štíty, sedla, žleby a úbočí. V tu chvíli existuje jen TED a TADY a svět tam dole se světelnými křížovatkami, obchody a mumrajem lidí je neskutečně vzdálený.



INNRADWEG 2019 - pokračování ze str. 7

Člověk si uvědomuje, že tady nahoře slova krása, pravda, láska znějí nějak plněji a opravdověji... Ve skupinkách se vracíme dolů. Někdo k lanovce, jiný až k autobusu.

Svátek mají Cyril a Metoděj. Z úst duchovního průvodce k nám doléhají slova o potřebě mít v sobě pokoj a ten předávat i druhým. Co nevyhladiš, to nevyškrábeš.



U kempu si ani tentokrát nenecháváme ujít „koupáčku“. Tolik jako letos jsme se nikdy nevymáchali. Menší část mužské osádky využívá toho, že mezi jezerem a kempem je kus rovného trávníku s brankami. Ideální příležitost postavit dva několikačlenné týmy a rozdat si to v kopané při souboji „starých pák“ proti „mladé krvi“. Přestože žádná tisková agentura nepřinese ze zápasu zprávu a v žádné sportovní kronice nebude nikdy zaznamenán výsledek toho klání, jedno je jisté: několik chlapů se dalo dohromady a při hře, jejíž průběh je po každé jiný a nenapodobitelný, zažívalo tohle klubko zarostlých i bezvousých brad chvíle euforie a zmaru, rutinních přihrávek i nečekaných průniků, jakož i fyzického vypětí střídajícího se s až vymodleným čerpáním sil, když míč minul branku a směřoval na chvíli někam daleko do zámezí.

Večer se scházíme v kroužku mezi stany v místě, pro které se již před lety vžil název „náměstí“. Kytara, housle a zpěv, kolující dobroty a čas od času také něco ostřejšího. Dvěma hlavním aktérům hudebního dostavení, Kláře a Honzovi z Koření, to hudebně ladí. My se přidáváme. Zpočátku v malém počtu a trochu nesměle, s přibývajícím časem v početnějším chóru a jistěji.

Žánry se střídají, nálada stoupá, zažíváme radostné uvolnění. Avšak pozor! Dnes jako včera, včera jako vloni a vloni jako před lety zažíváme náhlý pád ze světa zaprášených dostavníků, mexických dívek a préríjních růží na tvrdou zem. Uderem dvaadvacáté hodiny nástroje utichají, hlasy slábnou, zábava končí. Podle místních pravidel začíná v kempu čas spánku. Možná by ještě šlo na půl úst zahrát nějakou tichou molovou baladu, možná by ještě mohly zaznít dvě takové písně, ale to je tak všechno. Výpravu velrybářskou, natož pak Slavíky z Madridu nebo dokonce Hejkala v rakouském kempu po desáté večer nedáte. Prostě nedáte. A že by se v trochu lehkovážném opojení chtělo!

Sobota 6. 7. Balíme stany a batohy, odjíždíme. Vydáváme se na nejdelší cestu letošního putování, která bude měřit přes devadesát kilometrů. Řeka, podél

reportáž ze sedmého farního cykloputování

kteřé jedeme, je zde už pomalá, vypřimená a spoutaná mezi dvě vysoké boční hráze. Je svázaná podobně, jako jsme to včera zažili my v kempu, když odbila dvaadvacátá hodina. Polykáme prach a kilometry. Z neúprosně rovné koruny hráze, jejíž konec se snoubí s nekonečnem, hledíme do vody v naději, že zpozorujeme nějakého živočicha. Rybu nebo vydra. Toto mihotavé štěstí zažívají pouze málopočetní jednotlivci. Stereotyp jízdy přerušuje nenápadný přejezd přes rakousko-německou hranici.

V tuto chvíli to nehrozí, ale jindy, když je cesta spleťtá, se může stát, že se

pestrobarevný had přetrhne a některý jeho článek nebo více takových článků zamíří z tohoto živého ústrojí jinam. Protože většina z nás nemá v mobilním telefonu nastavenou navigaci, máme proti bezděčnému odčlenění některého smolaře lety vyprecizovaný zádržný systém: regulovčiky“,

kteří v rizikovém místě na rozcestí sesednou s kola a přijíždějícím ukazují směr. Někdy se však i do takto zažitého postupu vloudí malá chyba a jako na potvoru žádný „regulovčik“ na rozcestí ve správnou chvíli nestojí. Pak se může stát, že někdo z přijíždějících zahne jinam nebo naopak nezahne vůbec. Pevnou oporou je v takových chvílích malý papírový lístek s dvěma telefonny našich vůdců a s adresami kempů.

V pořadí druhé a poslední letošní tábořiště se nachází v německém městečku Schechen. V kempu vypínáme stany a ocelové kolíky zatloukáme pevněji než obvykle. Zvedá se vítr a podle předpovědi má přijít déšť. Nakládáme kola. Dvě Kláry, každá z jiné strany přívěsu, hlásí montérům podle svých dřívějších písemných záznamů a náčrtků pokyny: „U kola číslo šest natočit říditka o 80° vlevo!“ „Jedenáctka pravou šlapku nahoru a sedlovku pryč!“ „Dvacítka měla mít sedlo nahoru a ne dolů!“ V útrobách přívěsu pak montéři v umaštěných rukavicích vedou ještě svoji vnitřní řeč: „Kdo má patnáctku



klíč?“ „Pozor, tahle šlapka má levý závit!“ Dvě hodiny úsilí jsou u konce, zatahují se plachty přívěsu, schyluje se na déšť. Odmontované šlapky a sedlovky putují do autobusu pod sedadla a do igelitek, v případě dam šlapka výjimečně končí až v kabelce.

Neděle 7. 6. Ráno prší. Na letošním putování vůbec poprvé. Mokrou trávou vlečeme batožiny do autobusu. Olda ožívá. Ví, že s deštěm snad přece jen

pokračování na str. 10

INNRADWEG 2019 - pokračování ze str. 9

přichází jeho chvíle, kdy nám předvede prototyp svého vynálezu – difuzéru. Jakéhosi nástavce na zadním kole pro neškodné usměrňování proudu dešťové vody mimo cyklistova záda. Ve své podstatě to má být kelímek od jogurtu s malým otvorem ve dně připevněný k rámu kola. Konstrukterovo odhodlání, že bude ohlášenou vychytávku prezentovat na bicyklu, který pro daný účel vymontuje ze zaplachtované spleti vzájemně sešněrovaných kol, a ještě k němu bude hledat správnou šlapku a sedlovku, zůstává bez potřebné odezvy. Předváděčka difuzéru se odkládá na neurčito.

Míříme do Řezna, města s velkou historickou tradicí. Do jeho biskupství náleželo kdysi území našich přemyslovských praotců, a to až hluboko do desátého století. Procházíme gotickým chrámem svatého Petra a hledáme v něm sochu směřujícího se archanděla Gabriela. Venku pak vzhlížíme nahoru na chrlič vody v podobě zvířecích šelem. Zastavujeme se u Porty Praetorie, dochované brány římského tábora z dob císaře Marca Aurelia, a zejména – přecházíme po středověkém kamenném mostě přes Dunaj. Stavby z poloviny dvanáctého století, podle níž byl jen o pár desítek let později postaven pražský Juditin most, a ještě o něco později slavný most Karlův.

Při návratu autobusem domů míváme pravidelný rituál, který se vžil. Jmenuje se Zpráva statistického úřadu a u jeho zrodu stál dnešní kněz Petr Soukal. Obvykle právě z jeho úst se při cestě z Alp dozvídáme, kolik přesně jsme ujeli kilometrů, jakou jsme jeli průměrnou a jakou nejvyšší rychlostí, kolik se stalo defektů a kolik se přihodilo lehkých úrazů. Na konci některého

z předchozích putování statistický úřad spočítal, že jeden defekt připadl na každých sedmnáct kilometrů jízdy. Ta číselka je správná: sedmnáct. Díky osobitému humoru duchovního průvodce nebývají sestavené zprávy žádný suchopár. Z letoška stojí za zmínku jeden neobvyklý údaj: věkový rozdíl mezi nejstarším a nejmladším účastníkem činil šedesát čtyři let. Sluší se dodat, že oba aktéři překonali všechny strasti a nástrahy putování znamenitě.

Pršet přestalo už před příjezdem do Řezna. Když stěrače autobusu ještě smývaly kapky deště z čelního skla, vytanul autorovi těchto řádků zážitek z jednoho z prvních společných výjezdů. Cestování mezi salcburskými jezery nám tehdy propršelo skoro celé. Děšť začal takhle večer, trval celou noc a pak v kuse pokračoval až do pozdního odpoledne. Ráno s námi otec Jiří slavil mši. Obloha byla šedivá, dešť silný a všechno bylo mokré. Prostor polního oltáře s knězem a ministranty byl zakryt roztaženou plachtou od přívěsu zapřenou čtyřmi prkny z jeho konstrukce. My ostatní jsme stáli na volném prostranství. Někdo pod deštníkem, jiný v pláštěnce nebo bundě. Kapky vody bubnovaly na kapuce, deštníky a na plachtu nad polním presbytářem. Stáli jsme tam všichni, nikdo nezůstal ve stanu. Mše trvala půl hodiny, možná více. Když skončila, vzali jsme bidla a z plachty vylili vodu, tu plachtu zašněrovali do ok přívěsu, uvařili snídani, sbalili věci, nasedli na kola a jeli. Úplně samozřejmě. Tak jako o den dříve i jako o den později. Dobrý Bože, jsem rád, že jsem součástí tohoto společenství.

Luboš Vlček

Salváterská pouť

A je tady zase slavná Salvátorská pouť.

Už od čtvrtka 9. srpna se chrudimské náměstí plnilo různými hlučnými atrakcemi, stánky a kolotoči, na které se určitě těšilo hodně dětí i dospělých návštěvníků pouti.

Díky Bohu a naší farnosti jsme měli možnost opět prožít Salvátorskou pouť opravdu i duchovně.

Ve čtvrtek 9. srpna byl pozván do Chrudimi milý host P. Jan Linhart ze Skutče. V kostele Nanebevzetí Panny Marie sloužil mši svatou a po ní jsme měli možnost vyslechnout na faře krásnou a zajímavou přednášku **Zážitky z cest – inspirace pro život**. Otec Linhart je velký cestovatel, celoživotní poutník. Navštívil mnoho zemí Asie, Afriky, Ameriky, Evropy. Svě vyprávění o putování po poutních místech proložil Božím slovem, živě podanými vtipnými zážitky, fotografiemi a jemu milými vzpomínkami. Jeho vyprávění nás opravdu inspirovalo k dalším poutním plánům.

V pátek večer se uskutečnil v kostele sv. Kateřiny úžasný Večer chval. Skrze duchovní písně, žalmy, chvalozpěvy, modlitby jsme přebývali v blízkosti Otce, Syna i Ducha Svatého před milostným obrazem Svatého Salvátora.



Stejně krásná duchovní atmosféra se vytvořila v kostele sv. Kateřiny následující večer, v sobotu, při tradičních slavnostních zpívaných nešporách za doprovodu varhan regenschoriho T. Židka.

Vyvrcholením tradiční chrudimské Salvátorské pouti byla nedělní slavnostní poutní bohoslužba v kostele Nanebevzetí Panny Marie. V deset hodin dopoledne celebrowal hlavní mši svatou generální vikář Mons. Mgr. Jan Paseka.

Hudební doprovod zajistily spojené sbory a chrámový orchestr pod vedením Tomáše Židka. Zazněla Slavnostní mše Karla Židka ke cti Sv. Salvátora, Opus 79.

pokračování na str. 12

Salváterská pout' - pokračování ze str. 11

Sílu a vznešenost dané chvíle podtrhla působivá promluva otce Jana ke slavnosti Proměnění Páně.

Závěrem nám otec Jan doporučil, abychom si z každé pouti něco odnesli ve svém srdci. Při té letošní Salvátorské kladl důraz na modlitbu (na čas věnovaný Bohu, kdy se máme řídit pravidlem: modlit se cokoliv, kdykoliv, jakkoliv). Upozornil, že „výraz naší tváře se mění

prožil krásné dětství, a do našeho regionu patřil i později, když působil jako farář v Chrastí. Nakonec jsme mu popřáli hodně Božího požehnání do jeho nové zodpovědné služby generálního vikáře.

Každý poutník, každý, kdo nahlédl do kostela, měl možnost až do odpoledne uctít našeho Pána pokleknutím před obrazem Svatého Salvátora, který



při setkání s živým Bohem“, a na základě čtení evangelia zdůraznil výzvu: „Tohoto Ježíše poslouchejte!“

Přejme si, aby se při každém setkání s Kristem proměňovala naše tvář, abychom proměňovali náš život!

Po mši svaté proběhla krátká beseda s otcem Janem, který pochází z nedalekého Hrochova Týnce, kde

byl vystaven v záplavě květin před hlavním oltářem.....

Krásnou slavnostní poutní atmosféru umocnila nádherná květinová výzdoba obou otevřených chrudimských kostelů. Všem, kteří se podíleli na přípravě a průběhu Salvátorské pouti v naší farnosti, moc děkujeme.

Alena Drahoukupilová

Salváterská pout' očima Terezy Vostrovské

Program letošní Salvátorské pouti zahájil ve čtvrtek P. Jan Linhart přednáškou nazvanou Honzíkova cesta. Přednášející se s námi podělil o své zážitky z cest po celém světě. Zvláště se věnoval situacím, kdy výrazně zakusil Boží prozřetelnost. Vyprávěl příhodu, kdy byl spo-

se s námi podělil také o to, jakým způsobem si na svých cestách rádi zajišťovali ubytování a stravu. Používali pro to zkratku VYKLAJ, což znamená vyžírání klášterů a far. Čtvrteční setkání na faře bylo opravdu veselé a plné inspirace.



člověk
VÍRA

(c) Klára Kalinová

lu se svými kamarády na cestách naprosto vyprahlý a potřeboval vodu. Náhle se objevil člověk, který jim ukázal cestu ke studánce. Jednou zase neměli kde přenocovat a narazili na člověka, který je pozval k sobě domů a bohatě je pohostil.

O cestování říká, že je to trvalé zakoušení Boží prozřetelnosti. Zmínil se také o svojí cestě do Santiaga de Compostela a o tom, jak různorodé lidi po cestě potkal. Povzbudil přítomné k pouti na jakékoliv jim milé poutní místo. Vyprávění zážitků prokládal dobrými vtipy s tematikou cestování. Přednášející

Páteční večer patřil tradičně Chválám v kostele sv. Kateřiny, osvětleném pouze svícemi kolem obrazu sv. Salvátora. Chvály vedli manželé Eva a Martin Beranovi, spolu s několika dalšími hudebníky a zpěváky. Slovem a modlitbou vše provázal o. Jiří. Písně chval se střídaly s modlitbami tak, aby nám pomohly plně se otevřít Božímu působení. Vyvrcholením byla možnost adorace nejsvětější svátosti, se kterou o. Jiří obešel všechny lavice a v jejíž blízkosti tak mohl každý na chvíli spočinout.

pokračování na str. 14

Salváterská pout' očima Terezy Vostrovské

Po celou dobu panovala usebraná, radostná a dojemná atmosféra zároveň. Myslím, že žádný z přítomných nezůstal ten večer nedotčen Boží přítomností.

turelu a v ní vytrvejme. Říkal, že setkání s Ježíšem nás má proměnit. Tak jako se změnila Ježíšova tvář a tvář učedníků na hoře Proměnění. Setkání s Ježíšem



(c) Klara Kalinova

V sobotní podvečer zval kostel sv. Kateřiny k slavnostním zpívaným nešporám s možností poklonit se originálu obrazu Nejsvětějšího Salvátora. Dle vyprávění účastníků to byl nádherný zážitek.

Vyvrcholením celé pouti byla slavnostní poutní bohoslužba celebrowaná Mons. Janem Pasekou, koncelebrowaná P. Jiřím Hebltem a doprovázená pěti spojenými sbory a chrámovým orchestrem. Z kázání P. Jana Paseky mě nejvíce zaujala slova o modlitbě. Doporučoval modlit se kdykoli, jakkoli, cokoli! Hlavně se modlit! Každý máme svůj styl a každému sedí něco jiného.

Vyberme si modlitbu podle svého na-

má proměnit naši tvář i náš život, aby druzí viděli, že žijeme s Pánem Ježíšem. Jako příklad takto proměněné tváře uvedl kardinála Špidlíka, kterého radostný výraz téměř nikdy neopouštěl. Při zpětném pohledu mě napadá, že o tváři P. Paseky to platí také. Celou poutní mši jeho osobnost zářila radostí ze života s Pánem Ježíšem a nejinak je tomu, kdykoliv ho potkám. Z této poutní bohoslužby musel člověk odejít jedině s podobným úsměvem na rtech. Což je to nejlepší, co si z poutě může člověk odnést.

Tereza Vostrovská

Farní tábor - léto 2019



V neděli 22. července se sešli ve 14 hodin na chrudimském nádraží táborníci s rodiči. Po naskládání kufrů a tašek do přepravních aut děti nasedly do vlaku směr Svitavy. Odtud jsme všichni společně odjeli do našeho cíle, do tábora v Trstěnici.

Ubytování se nacházelo v krásném Komunitním centru. Pokoje byly rozděleny podle věku, zvláště pro děvčata a zvláště pro chlapce. Motivační scénka (sehraná vedoucími) nám všem sdělila, že téma letošního tábora je Divoký západ a hlavním úkolem je postavit železnici do osady. Vznikly tři skupiny

budovatelů, pro které měl den část, kdy jsme vydělávali peníze na stavbu železnice, a část, kdy jsme se snažili získat prestiž naší stavební společnosti. Za peníze jsme si nakupovali materiál na stavbu železnice a poté i kusy kolejí. Současně jsme také dávali dohromady vlak s vagóny.

Pro mě byl jedním z největších zážitků tzv. "výsadek". Naše skupinka starších byla vysazena v obci Opatovec, vzdálené asi 14 km pěšky od tábora. Měli jsme sice k dispozici také mapu, ale rozhodli jsme se ji vůbec nepoužít ☺.

pokračování na str. 16

Farní tábor - pokračování ze str. 15

A tak se náš tým asi po hodinovém bloudění vesnicí vydal zpět trasou dlouhou okolo 20 km. Do tábora jsme dorazili po nekonečné cestě lesní asfaltovou silnicí úplně vyčerpaní. K našemu zděšení jsme se tu dozvěděli, že nám za 30 minut jede autobus do Litomyšle. Tak jsme si rychle vyměnili propocená trička, nabrali vodu do lahví a vyrazili na autobusovou zastávku, kde už čekala další skupinka, která přišla 4 hodiny před námi. Na nádraží v Litomyšli jsme otevřeli dopis s úkoly, které budeme plnit: například vyfotit se s někým z místních obyvatel, koupit plátek sýra, přenést dva lidi přes náměstí, anglicky si objednat zmrzlinu či se vykoupat ve fontáně v klášterních zahradách.

Zažili jsme mnoho krásných večerů s programem. Jednou jsme například pekli hady na ohni. Výsledek byl vynikající a večer jsme si užili a výborně se pobavili.

Součástí farního tábora bylo slavení mše svaté s otcem Janem Pitřincem v místním kostele. Při mši jsme hráli na nástroje a zpívali známé písničky.

Předposlední odpoledne na nás za odměnu čekal Salon. Při vstupu každý z nás dostal pět mincí a mohl si zahrát hry jako Poker, Bang, kostky, Prší apod. Při hře jsme mohli buď vyhrát další peníze, nebo vše prohrát. V Salonu se také nacházel bar, kam

jsme si mohli chodit pro vynikající drinky (za nízké ceny).

I když byly prázdniny a naše táborová hra byla poměrně složitá na pochopení, všechny týmy to „ustály“ a statečně se dostaly do cíle. Dostavěli jsme železnici pro starostu, aby město mělo přístup k potravinám v době sucha.



A co říct na závěr? Během celého tábora nám přálo počasí. O naše hladové žaludky se pečlivě staraly Maruška Šmídková a Klárka Fidlerová, za což jim moc děkujeme. A velké díky patří vedoucím, kteří si našli čas na přípravu tábora. Děkujeme jim za jejich ochotu, starostlivost a stále se šířící dobrou náladu. Jsou to: Pavel "Papi" Pudil, Jirka Bureš, Dáňa Měkota, Pája Kopecká, Markét Hájková, Verča Burešová a další.

Můžu určitě říct téměř za všechny zúčastněné, že tábor byl opět vydařený, v super kolektivu a všichni se moc těšíme na další společnou akci.

Anička Dítětová

Plánované pastorační aktivity

září

1. 9. Dětská bohoslužba s žehnáním školních batohů
 13. 9. Schůzka před poutí do Polska
 20. – 22. 9. Pout' do Polska
 27. – 29. 9. Táborový víkend pro rodiče

říjen

- Tradiční podzimní výlet do hor
 6. 10. Vyprávění Kláry Kalinové o pobytu v Ugandě
 11. 10. Večer chval
 Víkendovka pro mládež

listopad

3. 11. Ministrantská sobota
 30. 11. Vití adventních věnců

prosinec

6. – 8. 12. Adventní duchovní obnova
 8. 12. Mikulášská besídka
 21. 12. Snídaně na faře
 23. 12. Stavění vánočních stromků
 24. 12. Zpívání u jesliček
 26. 12. Vánoční koncerty Salvátor

Harmonogram pravidelných akcí

neděle

- 8:30 Dětská bohoslužba, kostel NPM
 1. 9., 6. 10., 3. 11., 1. 12.

pondělí

- 19:00 Farní evangelizační buňka, farní sál

úterý

- 15:00 Setkání seniorů, farní sál
 1. 10., 5. 11., 3. 12.
 19:00 Zkouška chrámového sboru, kůr NPM každých 14 dní

středa

- 19:00 Adorace, kostel NPM/farní kaple
 4. 9., 6. 11., 4. 12.
 18:00 Růženec, farní kaple
 2., 9., 16., 23. a 30. 10.
 19:00 Setkání nad Biblií, farní sál
 11. 9., 25. 9., 9. 10., 23. 10., 13. 11., 27. 11., 12.

pátek

- 19:00 Společenství mládeže, farní sál podle domluvy
 19:00 Net for God, farní sál
 27. 9., 25. 10., 22. 11., 13. 12.

Bohoslužby v zařízeních pro nemocné a seniory:

Nemocnice: první středu v měsíci
 ve 14 hodin

Seniorrezidence:
 první a třetí středu v měsíci
 v 15 hodin

Domov seniorů:
 druhou a čtvrtou středu
 v měsíci v 15 hodin

Hospic: každý čtvrtek v 15 hodin

Změna vyhrazena dle aktuální situace!

**Na všechny aktivity
 jste srdečně zváni!**

Misijní měsíc říjen

Jak jistě víte, papež František vyhlásil letošní říjen jako Mimořádný misijní měsíc. Tomuto měsíci předchází příprava, v rámci které jsme se v naší farnosti zapojili jednak do Adopce na dálku, kdy jsme za peníze, které jste v postní době uložili do „postniček“, adoptovali dvě děti z Indie - jedenáctiletou Jenifer a osmiletého Ronalda. Těm jsme zaplatili školní výdaje na následující školní rok a zanedlouho se s nimi spojíme dopisem. V Adopci nablízko jste si vzali karty s ulicemi naší obce a modlíte se za nevěřící a hledající spoluobčany našeho města Chrudim. V těchto aktivitách budeme pokračovat a ještě v měsíci říjnu nabídneme další.

V neděli 6. října vás po ranní mši svatě zveme do farního sálu na zajímavou přednášku spojenou s promítáním fotografií. Klára Kalinová pobývala letos čtyři měsíce v Ugandě, kde byla na praxi zapojená do projektu Adopce na dálku a do programů pro rozvoj komunit. Přijďte si poslechnout o její misii a podívat se, jaký je život v zemi třetího světa.

V pátek 11. října v 19:30 hodin bude v kostele sv. Kateřiny Večer chval. Budeme pod vedením Evy a Martina Beranových stejně jako o pouti chválit Pána, modlit se zpěvem a vzývat Ducha svatého. Přijďte vy, kterým je tento způsob modlitby blízký, i vy, kteří s ním třeba ještě žádnou zkušenost nemáte.

Každou říjnovou středu vždy od 19 hodin se budeme ve farní kapli modlit růženec. Proč právě tuto modlitbu? Celý měsíc říjen je z ustanovení papeže Lva XIII. zvláštním způsobem zasvěcen Panně Marii a modlitbě růžence. Za svého pontifikátu vyzýval věřící, aby se

po celý měsíc modlili denně růženec ve všech farních kostelích. Podnětem k tomuto zasvěcení bylo vítězství křesťanských vojsk nad Turky v námořní bitvě u Lepanta, které bylo považováno za zázrak. Jelikož byl připisován přimluvě Panny Marie vyprošené modlitbami růžence, papež Pius V. na památku tohoto vítězství ustanovil svátek Panny Marie Růžencové, který se slaví 7. října.

Chceme vás tedy pozvat po pět středních večerů k jeho modlitbě. První středu se budeme modlit růženec misijní. Tento způsob modlitby pochází od newyorského pomocného biskupa Mons. Fultona Sheena, ředitele Papežských misijních děl v USA. Denně se ho modlil i papež Jan XXIII. Každý desítek misijního růžence je obětován za lidi jednoho z pěti kontinentů světa.

A tak je i misijní růženec pětibarevný:

1. Afrika – zelená barva – navazuje na zelené tropické africké lesy.
2. Amerika – červená – zobrazuje barvu pleti Indiánů, původních obyvatel Ameriky.
3. Evropa – bílá – označuje barvu pleti Evropanů.
4. Oceánie – modrá – symbolizuje barvu Tichého oceánu.
5. Asie – žlutá – připomíná pleť lidí Asie.

V dalších týdnech se budeme růženec modlit na následující úmysly:

9. 10. - Za ty, kdo v Boha nevěří, a za ty, kteří ještě nepoznali Boží lásku.
16. 10. - Za hledající, agnostiky

Misijní měsíc říjen

a za ty, kteří jsou pod vlivem falešné spirituality.

23. 10. - Za ty, kdo vyznávají jiná náboženství, zejména za to, aby víra nebyla zneužívána k nepřátelství a násilí.

30. 10. - Za spolupráci a vzájemné porozumění všech křesťanů.

Vyvrcholením misijního měsíce bude slavení Misijní neděle dne 20. 10. 2019.



Říjen 2019

Po celý měsíc říjen se budeme na konci mše svaté, před požehnáním, modlit oficiální modlitbu Pokřtění a poslání, vydanou u příležitosti Mimořádného misijního měsíce října 2019. Poslední slova liturgie, která zní na konci každé mše svaté, jsou: „Ite, missa est!“, což znamená: „Jděte, jste vysláni!“ Abyste v síle Božího slova, které jste slyšeli, a v síle Eucharistie, kterou jste se sytili, získávali další duše pro Krista. Běžte do světa, jste vysláni nést Pána všude tam, kde budete. Kéž tedy do svých domovů, do svého okolí, na svá pracoviště, mezi své známé, do celého města neseme Pána. To je smysl misii - přinášet Pána těm, kteří Ho neznají, kteří ještě nepoznali Jeho lásku.

Petra Pudilová

Modlitba Pokřtění a poslání

*Nebeský Otče,
když Tvůj jednorozený Syn
Ježíš Kristus vstal z mrtvých,
pověřil své následovníky:
„Jděte a učte všechny národy“.*

*I nám připomínáš,
že skrze svůj křest
máme účast
na poslání církve.*

*Posiluj nás dary
Ducha Svatého,
abychom byli odvážnými
a horlivými svědky
evangelia tak,
aby poslání svěřené církvi
mohlo najít nové
a účinné nástroje,
které světu přinášejí
život a světlo.*

*Pomoz nám
umožnit všem národům
zažít spasitelnou lásku
a milosrdenství
Ježíše Krista,
který žije a kraluje
v jednotě Ducha Svatého
po všechny věky věků.*

Amen.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

Bože, náš nebeský Otče, děkujeme ti, že s tebou můžeme začínat další školní rok. Víme, že jsme lidé slabí a nedokonalí. Proto tě prosíme za sebe i za druhé.

1. Prosíme tě za všechny, kdo chodí do školy; ať touží nepromarnit chvíle poznávání.
2. Prosíme tě za všechny učitele a vychovatele, aby byli žákům a studentům moudřími a citlivými průvodci.
3. Prosíme tě za rodiče, ať mají se svými dětmi trpělivost a pochopení.
4. Prosíme tě za ty, kteří do školy chodit nemohou, protože jim to znemožňuje bída, válka nebo jiné překážky, buď ty sám jejich učitelem.
5. Prosíme tě o budoucnost našich dětí; aby byla naplněna mírem, pokojnou prací a krásnými vztahy.
6. Děkujeme ti i za naše prarodiče, dej jim, Bože, do srdce radost, že pro nás učinili velmi mnoho.
7. A prosíme tě za ty, kteří v církvi nesou zodpovědnost za výuku náboženství; ať pravdy o tobě hlásají věrohodně a srozumitelně, aby tě mohli poznat všichni lidé.

O toto všechno tě prosíme, náš nebeský Otče, a vkládáme tyto prosby rukama Panny Marie do tvé otcovské náruče. Skrze Krista našeho Pána.

P. Petr Šabaka

Uzávěrka příštího čísla farního občasníku je 15. 11. 2019. Své příspěvky můžete zasílat na adresu kajmar@chrudim.cz. Salvátor č. 52 vyjde 24. 11. 2019.



Salvátor č. 51, září 2019

Neprodejné

Vydává:

Římskokatolická farnost

Arciděkanství Chrudim

Školní nám. 56, 537 01 Chrudim

Tel.: 469 622 029 Mob.: 734 435 201

email: farnost@farnost-chrudim.cz

www.farnost-chrudim.cz

číslo účtu: 1141055309/0800